

NÚRIA PRADAS

BENVOLGUDA
SENYORA
CHRISTIE

Columna

NÚRIA PRADAS
BENVOLGUDA
SENYORA
CHRISTIE

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2025
© NÚRIA PRADAS, 2025
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3280-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.073-2024
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El pla

*R*ecordo amb exactitud esglaiadora el lament de les tisores en tallar el primer ble de cabells.

Una volva roja. Una ploma de sang. Un cloure d'ulls i el terra es va encatifar d'aquella vermellor que era el meu orgull.

Amb l'obra acabada, em vaig mirar al mirall, que em va retornar una imatge desconeguda. M'havia convertit en un jove, quasi un nen, que m'observava amb ulls grossos i oberts de mirada desconcertada. Gairebé poruga.

Tots dos, ell i jo, ens vam contemplar durant una estona. En silenci. I després em vaig posar a riure. Primer, va ser només una rialla sorda que naixia del ventre i em feia tremolar les espatlles amb espasmes incontenibles. Després, la rialla va prendre força i es va convertir en so i llàgrimes.

A l'altra banda del mirall, el noi et em seguia esguardant en un silenci que s'havia tornat perplex, i jo em vaig haver de recolzar al marc de la porta per asserenar-me. Encara hi havia feina a fer abans que arribés en Hub. Molta feina a fer.

Vaig anar a la cambra dels mals endreços i vaig remenar entre la roba vella que hi dormia oblidada. Estava segura de

trobar-hi alguna cosa que anés bé als meus propòsits. Aquella cambra era una capsa de sorpreses.

Aviat va aparèixer el que buscava. Un vestit vell d'en Hub de quan era un noieta esprimatxat. Fins i tot més esprimatxat que ara. Era de llaneta, d'un color gris marengo. Pantaló, jaqueta i armilla. No podria haver imaginat res millor. Feia una terrible olor de resclosit, però no hi havia temps per ventilar-lo. L'aire de mar s'enduria el perfum del temps.

Escampats aquí i allà, amb el desordre que l'oblit imposa, hi havia alguns barrets. La majoria eren de dona. Estrafolaris barrets plens de plomes i flors pansides. Devien ser de la Cora. Pobra Cora! Vaig continuar remenant fins que vaig trobar el que buscava. Una senzilla gorra amb visera.

Vaig córrer a l'habitació per vestir el noieta del mirall. El meu nou jo.

Hi havia estat pensant tota la nit. No havia parat de donar voltes al llit incapaç d'encadenar dues hores seguides de son, presonera dels meus pensaments i de la calor xardorosa d'aquelles primeres nits de juliol. A cada volta que donava, una nova baula del meu pla es posava a lloc encaixant amb la que la precedia.

El matí anterior havia rebut una visita que m'havia fet saltar totes les alarmes: la de l'inspector en cap del Metropolitan Service de Londres, en Walter Dew. La seva presència era l'indicador que les coses no anaven bé i que la lluna de mel que en Hub i jo vivíem des de feia uns mesos, lluny per fi dels continus estirabots de la Cora, s'estava acabant.

Quan l'inspector va trucar a la porta, jo estava sola a casa d'en Hub a Hilldrop Crescent, on m'havia instal·lat poc després que la Cora desaparegués el darrer dia de gener d'aquell mateix any.

No puc negar que quan en Dew es va identificar i em va expressar la seva voluntat de veure en Hub, el cor em va fer un triple salt mortal. Per fortuna tinc força capacitat d'improvisació davant dels problemes i un gran domini sobre mi mateixa. L'estupor, n'estic segura, no se'm va reflectir a la cara. Si ho hagués volgut, hauria estat una gran actriu, com em deia sempre en Hub. Molt millor que la Cora, que només era una patètica artista de music-hall emmascarada sota el pompós nom de Belle Elmore.

Per tant, vaig respirar, vaig somriure i, amb tota amabilitat, vaig convidar l'inspector a entrar a casa i li vaig oferir un te. Davant de la meua hospitalitat, va dibuixar una mena de somriure absent que no em va enganyar gens. Va entrar, amb el barret a les mans, però no va seure i va refusar el te.

Mentre ell escorcollava la sala amb mirada perspicaç, jo l'estudiava en silenci, dissimuladament, com qui no vol la cosa. L'inspector Dew era, sense cap mena de dubte, d'aquella mena de persones que imposen amb la seva presència. Baix, però robust, vestia de manera elegant, amb vestit gris de ratlles, camisa de coll dur i bombí negre tot i la calor.

Em va tornar a preguntar per l'amo de la casa, i, en dir-li jo que en aquell moment era a la consulta, es va tornar a posar el barret, es va acomiadar i va marxar.

En Hub va arribar només al cap de mitja hora. No ho va fer sol. L'inspector en cap Walter Dew l'acompanyava.

En Hub va ensenyar tota la casa a l'inspector. Es mostrava tranquil i amable mentre obria i tancava portes tot esperant pacientment que el policia escorcollés cada cambra. Només jo podia percebre el lleu tremolor de la seva barbeta i com els seus ulls buscaven els meus en una súplica muda de complicitat.

Després de l'escorcoll, va arribar l'interrogatori. Els vaig ser-

vir uns gots de llimonada a la sala mentre en Hub explicava al policia la història de la desaparició de la seva esposa Cora, sense deixar de mirar-lo per sobre de les lents com si fos una òliba.

Sí, sí, ja havia explicat els fets a tothom que s'havia interessat per la Cora, com molt bé devia saber. I, com era d'imaginar, no li agradava gaire parlar del tema perquè li dolia haver d'anar escampant que la seva esposa era una dona poc fidel. Encara que, per ser sincers, era un fet de domini públic. Tampoc li negaria que ell i jo, l'Ethel Le Neve, la seva secretària des de feia cinc anys, érem amants. Això no ho podia desmentir. Però és que havia de tenir en compte que el seu matrimoni feia aigües des de molt abans.

En Dew seguia la narració dels fets atentament. Les celles li baixaven plegades en una ganyota que tant podia ser d'enuig com d'incrèdulitat. El front se li havia omplert d'arrugues. En Hub va continuar la seva història, aliè al posat adust de l'inspector.

L'últim amant de la Cora era un americà, un tal Bruce Miller. Ho podia comprovar fàcilment perquè mig Londres estava al cas d'aquella relació. No se n'amagava pas, ella; al contrari, en feia ostentació. La nit del 31 de gener passat, ho recordava perquè havien sopat a casa amb uns amics, la Cora havia fugit amb el seu amant cap a Nova York. Ho havia fet sense acomiadar-se de ningú, ni tampoc d'ell, que era el seu marit des de feia més de deu anys.

Que com ho sabia, doncs, que havia fugit? Home, s'havia endut les seves coses. A més, li havia dit moltes vegades que ho faria. I que si no ho feia era per no posar-li les coses fàcils a ell ni a mi, la seva amant.

Arribats a aquest punt, jo vaig abaixar púdicament la mirada fins a terra, mentre en Hub es continuava lamentant del matrimoni desgraciat amb la Cora, que li havia fet la vida insuportable amb les seves aventures i el seu caràcter endiablant.

Havia patit tant, en aquell dissortat matrimoni! Els advertiments de la Cora d'abandonar-lo eren constants, va continuar explicant en Hub amb gest ombrívol. Davant de la més petita discussió o el més petit problema, l'amenaçava d'anar-se'n. Li deia que no aguantava més aquell matrimoni fracassat. Ell sabia, però, que el que més martiritzava la seva dona era un altre tema. Perquè, sap, inspector?, el va interrogar en Hub, com a artista de music-hall la Cora era un veritable fracàs i, a més, els anys li estaven caient al damunt a gavadals. Era per fugir de les seves frustracions i començar de nou, no en tenia dubte, que se n'havia anat a Nova York amb el seu amant, va concloure en Hub.

Va callar i, per uns segons, un silenci atordidor va planar damunt la sala. En Hub i jo vam intercanviar un ràpid cop d'ull. Vaig témer que s'esfondrés davant la mirada penetrant de l'inspector Dew, que avançava la barbeta amb posat agressiu. Però no ho va fer. En lloc d'això, va apuntar un somriure i va preguntar a l'inspector si desitjava res més. L'home es va posar el barret i, mentre anava cap a la porta, amb veu dura va començar-lo a contactar amb la Cora de la manera que fos per confirmar la seva versió dels fets i donar una explicació plausible a aquella absència estranya que alguns dels seus amics havien denunciat.

Quan en Dew se'n va haver anat, en Hub em va abraçar i em va dir que ja havia passat tot.

Jo sabia que no.

I vaig engegar el pla.

Rellegeixo el que acabo d'escriure i m'adono que no he explicat gaire cosa. Tampoc he estat gaire clara. No en sé, jo, d'escriure. I, a més, de què serveix escriure el que va passar fa gairebé quaranta anys? Potser m'impulsa el record d'aquell rostre, el d'en Hub, que se'm desdibuixa a

la ment com si s'enfonsés en unes aigües tèrboles. O, simplement, el fet de recordar és una de les compensacions plaents de l'edat. Encara que soc conscient que no es pot tornar del tot a un lloc que només existeix a la memòria; és impossible veure el que va passar amb els mateixos ulls. Els camins que vam recórrer no es poden refer mai més.

Malgrat tot, he de confessar que el desig d'escriure aquesta història habita en mi des de fa molt de temps. I és que encara que els diaris de tot Anglaterra, de mig món, van esbombar als quatre vents el que es va conèixer com el terrible crim del doctor Crippen, la meva veritat, la veritat de l'Ethel Le Neve, va quedar sepultada enmig d'un silenci punxegut. Tan profundament sepultada com el cos d'en Hub a la seva tomba.

Així, durant anys, a les nits, del llit estant recordava el que havia passat i pensava com donaria forma a aquesta història, la meva, quan per fi l'aboqués en un full de paper: quin ordre seguiria, quin to faria servir. Si ho explicaria com si li hagués passat a algú altre o serien unes memòries personals. Hi pensava fins que la son em venia. Fa anys que hi penso. No en va, les paraules són el vestit dels pensaments.

Finalment, avui ha arribat el dia i he començat a escriure. No sé per què ha estat avui i no ahir o demà. Ha estat així i intueixo que no cal fer preguntes. Les coses passen quan han de passar. He sentit la necessitat de fer-ho ara i amb això n'hi ha prou.

Però estic cansada. Molt cansada. Els records pesen i, quan els deixes volar lliurement, es revengen de tot el temps que els has tingut relegats a la zona més recòndita de la memòria.

Per avui plego.

La vella llibreria de la tieta Penn

Dartmouth, Devon, juny del 1947

L'Emma va baixar del tren de vapor que havia agafat a Paignton i que l'havia dut fins a Kingswear. Després de deixar a terra la voluminosa i pesant maleta, va donar una ullada al voltant. Va somriure davant la idea que el món s'estava tornant petit. Aquella estació era com de joguina comparada amb la de Paddington, a Londres, on havia començat el seu periple feia tantes hores que li semblava que, de llavors ençà, havia envellit visiblement. A Newton Abbot, on va haver de canviar de tren per primera vegada, les dimensions s'havien tornat humanes i assequibles, i en arribar a Paignton li va semblar que entrava en un conte infantil on tot es reduïa per complaure l'oient. És clar que en aquell moment encara no havia vist el que veien ara els seus ulls: la minúscula estació de Kingswear.

Va sortir de l'estació, un baixador només i, tot tornant a carregar la maleta, va començar a seguir d'esma els altres viatgers. N'hi va haver prou amb un parell de minuts per arribar a un embarcador on la gent que la precedia va començar a formar una fila ordenada.

Temorosa de no ser al lloc correcte que l'havia de dur al destí final, l'Emma va preguntar a la dona que, carregada de cistells, esperava davant seu:

—Per anar a Dartmouth, senyora?

La dona es va girar. Era caravermella i semblava sufocada per la calor inesperada d'aquell juny primerenc.

—D'aquí a cinc minuts arribarà el transbordador.

L'Emma li va agrair la informació amb un somriure; però de seguida un altre dubte li va pujar als llavis:

—I, perdoni que la molesti de nou... Que és gaire lluny, Dartmouth?

Una riallada franca es va escapar dels llavis de la dona:

—Vostè no és de per aquí, oi?

I amb un moviment del cap, li va mostrar allò que s'estenia a l'altra banda del riu, just davant seu: un poble de cases acolorides que somreien alegres entre el verd dels boscos que les protegien i el de les aigües del riu Dart clapejat de barquetes.

L'Emma va proferir un «Oh» rodó i rotund. I és que els éssers humans encara no hem estat capaços d'inventar una paraula millor per expressar l'admiració que davant la bellesa sovint ens surt de l'ànima.

Efectivament, Dartmouth, com Kingswear, el seu fidel reflex al mirall del riu, eren pobles que semblaven pintats a l'aquarel·la.

Tan bon punt va haver posat un peu a terra, l'Emma va sentir com la venia a rebre un aire nou, més pur, carregat amb totes les fragàncies del final de la primavera. Va tancar els ulls per omplir-se d'aquella sensació plaent i, després, amb un somriure acabat de néixer, sense que ella se n'adonés, es va entregar a recórrer el llarg passeig que

discorria paral·lel al riu, sense fer gaire cas del pessigolleig empipador que sentia al braç endormiscat sota el pes de la maleta.

Els ulls li saltaven d'un edifici a l'altre. Façanes de vius colors i angles arrodonits; sostres inclinats a dues aigües. Torres i torretes. Golfes. I aquells edificis tan antics que havien de suportar el pes dels anys damunt columnes de granit mentre mostraven orgullosos les restes de la seva història amb els escuts heràldics encara aferrats a les parets.

Dartmouth li va semblar una localitat preciosa. Un poble de cases dretes en lloc dels lúgubres enderrocs i de les piles de runes de Londres, on tot estava fet malbé. Sobretot, la gent.

Esgotada pel llarg viatge, per la incertesa i l'emoció, i per què no dir-ho?, per la por, els dubtes, i també pel pes de la maleta, l'Emma es va asseure en un dels bancs del passeig que miraven al riu. Amb un gest fatigat es va enretirar els cabells que se li havien escapat del monyo i que li queien a la cara, rebels. Va obrir la bossa que duia en bandolera i en va treure la carta. Potser era un gest inútil, ja que sabia de memòria el que contenia aquella curta missiva que, amb data de setembre del 1946 i segellada a Dartmouth, al comtat de Devon, li anunciava que la senyoreta Penelope Brent, la seva tieta Penn, havia traspassat i que li havia deixat en herència tot el que tenia: un negoci i la casa on vivia. Hi havia moments, com aquest, que l'Emma encara dubtava que tot allò fos real i necessitava tornar a llegir la carta. La va obrir, doncs, i els ulls vius, color d'ametlla, van reposar damunt de les lletres.

...pot venir a instal·lar-se a The Blue House, que és com es coneix la casa i la botiga de la senyoreta Brent a Dartmouth, quan vulgui. Li faig arribar també un joc de claus...

La noia va remenar dins la bossa i en va treure les claus. Se les va quedar mirant embadalida. Va tornar a la carta:

Instal·li-s'hi còmodament i doni's un temps per prendre decisions. Després, em ve a veure a l'adreça que li adjunto a la carta i parlem de tot plegat.

La seva tieta sentia una gran estima per vostè, i sempre feia les coses amb calma. Prengui's, vostè també, el seu temps.

*Atentament,
Hector Tucker
Advocat i notari*

L'Emma va alçar els ulls de la carta i va deixar que la mirada li vagués per les aigües tranquil·les del Dart. A l'altra banda del riu, a Kingswear, el sol li feia l'ullet, enjogassat, entre les capçades dels arbres.

«La seva tieta sentia una gran estima per vostè», es va repetir mentalment. I no va poder contenir un somriure trist mentre l'enyorança torbadora que tan bé coneixia li arribava al cor i el foradava una mica més amb el seu agulló lacerant.

De la tieta, l'Emma recordava els cabells foscos i arrissats. Pel que semblava, aquest era un tret propi de la branca femenina de la família. Ella els tenia igual. Com la tieta, també era menudeta i prima. Però aquí s'acabaven les semblances. La Pennelope havia estat posseïdora d'uns ulls vius i expressius i d'un oval facial delicat. Era una dona molt bella. Tenia, a més, una personalitat lluminosa; es feia notar allà on anava, sobretot per la manera de-

liciosa que tenia de connectar amb la gent, sense esforç aparent. I també per la determinació que s'intuïa en aquella mirada segura i radiant.

L'Emma estava convençuda que ella, en canvi, caminava pel món com si volgués passar completament desaparebuda. Potser ho feia que la vida no li havia posat les coses fàcils i que la guerra havia multiplicat les dificultats entre les quals discorria la seva existència, fet que la convertia en una jove tan taciturna que semblava que dugués l'hivern al cor. I, tanmateix, malgrat que no en fos gaire conscient, sota aquesta aparent aspresa s'amagava una jove decidida que no es donava mai per vençuda i que posseïa uns fermes cops d'intuïció que l'havien fet tirar endavant en les circumstàncies adverses que li havien tocat viure.

Enredada en aquests pensaments, la jove va exhalar un sospir llarg i angoixós mentre tornava a desar la carta i les claus a la bossa. No volia tenyir de tristesa la seva arribada a Dartmouth. Però pensar en la tieta Penn l'entristia irremeiablement. I en aquell moment encara més, perquè a pesar de saber que allò era del tot impossible, ja que la seva tieta ja no era entre els vius, tenia un sentiment proper al d'aquelles persones que estan a punt de retrobar-se amb un ésser estimat que no han vist en molt de temps, però que, tanmateix, sempre ha estat ben present a les seves vides.

L'Amanda Marbury, la mare de l'Emma, havia mort quan ella tenia tres anys. Per a ella només era un nom sense rostre. La germana de la difunta, la Penelope, havia acceptat aleshores la invitació del seu cunyat d'anar a viure amb ells i criar la petita òrfena. La Penn ho havia

considerat un deure que naixia de l'amor que havia sentit cap a la seva germana. Un amor que de seguida va dipositar en la neboda. Li havia fet de mare. N'havia tingut cura. La va criar, la va agombolar. La va educar i la va estimar amb generositat. Ella va aconseguir que la seva infantesa fos feliç i que la manca de la mare no la deixés marcada per sempre. Però aquesta relació idíl·lica es va trencar el dia que, quan l'Emma acabava de complir onze anys, la Penn va desaparèixer de la seva vida.

La nena no se'n va saber avenir, d'aquell abandó, que va considerar una traïció. Hi va haver molts plors i contínues discussions amb el seu pare, un home poc donat a les demostracions sentimentals, que no va saber, o no va voler, donar-li cap explicació raonable sobre l'absència de la Penelope. I, per molt que la noieta va preguntar i va exigir saber què havia passat, les respostes van ser sempre vagues: la tieta tenia dret a fer la seva vida, li deia a vegades el pare. I d'altres, raonava sobre el fet que ara que ella ja era prou gran se'n podien sortir sols i que no calia exigir-li a la Penn que li continués fent de mainadera.

Va arribar un moment que es van acabar els plors i les preguntes. I potser també la ràbia. I aleshores, des de l'acceptació dolorosa, l'Emma va ser capaç de recordar nítidament la imatge de la tieta Penn dels darrers temps; la imatge d'una dona que començava a entrar en una maduresa de silencis tristos, potser de records plens de malenconia, per molt que sempre acabés alçant el rostre i somrient.

L'Emma no va saber mai les veritables raons de la marxa de la seva tieta. Però el que li va saber més greu va ser el silenci que va seguir la seva desaparició. No havia rebut ni una sola carta de la tieta en tots aquells anys. Ni una felicitació de Nadal, tant que els agradava a totes dues Nadal! Ni un regal d'aniversari.

Res!

Només un silenci feridor i la inexplicable sensació que des d'aquell moment les coses anirien de mal en pitjor, com així va ser.

Hi ha persones, va pensar l'Emma tot aixecant-se del banc i tornant a carregar la maleta, que són capaces d'encendre una guspira a l'ànima dels altres. Però la seva desaparició provoca molt més de dolor que la felicitat que hem sentit en la seva companyia. Un dolor insuportable. Sense la tieta Penn, la vida li va començar a fer molt de mal, a l'Emma. I per això es va obligar a amagar-ne el record en un lloc recòndit del cor d'on no es pogués escapar mai més.

L'Emma s'havia passat les llargues hores del viatge de Londres a Dartmouth, d'estació en estació, i d'un tren a l'altre, jugant a endevinar quina mena de negoci li havia deixat en herència la tieta Penn.

La dona havia estat una gran cuinera. A l'Emma, encara li venia salivera quan rememorava el sabor dels seus púdings i pastissos. Potser la tieta havia muntat una pastisseria en aquell retir insospitat a Devon? O una lleteria? Una sala de te?...

És clar que també era bona cosidora. I si l'esperava una merceria? La idea era engrescadora perquè l'Emma ja havia treballat en una a Londres, abans de la guerra, i sabia com sortir-se'n. A més, quin poble que s'ho valgués no tenia una merceria com Déu mana?

Però en arribar davant del número 8 de Foss Street, la jove gairebé va poder sentir l'espetic dels castells que havia fet en l'aire en esfondrar-se.

No podria oblidar mai aquell moment.

No, per molts anys que visqués no oblidaria mai el moment en què va veure per primera vegada The Blue House.

Davant d'ella, que s'havia quedat clavada a terra i ni respirava, s'alçava un edifici estret pintat d'un intens color blau anyil, amb botiga a baix i una planta amb habitatge a dalt. La botiga tenia un aparador a la dreta que estava buit i empolsegat, a través del qual es podia veure l'interior. Al costat de l'aparador, hi havia una porta de vidre emmarcada de fusta tan blava com la resta de l'edifici i de la qual hi penjava el cartell de CLOSED.

La noia va alçar els ulls. Pintades a la part superior de la façana amb lletres vermelles va poder llegir:

THE BLUE HOUSE

LLIBRERIA

L'Emma —amb uns ulls com unes taronges i la respiració accelerada— va deixar la maleta a terra, va obrir la boca i va exclamar:

—Oh, Déu meu!

Quan després d'uns minuts de lluitar amb el pany rovellat que es resistia a cedir, l'Emma va aconseguir obrir la porta de la llibreria, va rebre en plena cara la bufetada inclement de l'aire enrarit que s'escapava veloç de l'espai que el retenia. Va entrar amb cura i va deixar la porta oberta darrere seu per ventilar.

La llum d'aquell dia resplendent s'escolava per l'aparador. Encara amb la sorpresa ben enganxada a la pell, la noia va mirar al voltant. L'espai de la botiga era petit, amb totes les parets cobertes fins al sostre de velles lleixes

de fusta, atapeïdes de llibres, que reclamaven a crits una mà de vernís. Es va adonar que hi havia un parell d'escalles que recolzaven a les lleixes i va pensar que devien servir per poder arribar a les més altes. El terra era de tarima de fusta i estava molt desgastat. En trepitjar-lo es queixava mandrós com si l'haguessin despertat d'un son plaent. Arrambat a l'aparador hi havia un expositor ple de llibres que també semblaven dormir. Al fons, una taula de roure amb calaixos a banda i banda devia haver servit de taulell, ja que al damunt hi reposava una caixa registradora grossa i negra que es mantenia lluent com si l'acabessin d'abrillantar i un llum amb una antiquada pantalla de color verd que l'Emma es va afanyar a encendre. També hi va veure un quadern desgastat per l'ús que en fullejar-lo va resultar ser un llibre de caixa. Els calaixos de la taula contenien una mena de fitxers com els que es troben a les biblioteques.

Al costat del taulell, una cortineta blanca ocultava el que la noia va suposar que era una rebotiga. Va descórrer la cortina i s'hi va endinsar amb certa aprensió. En entrar-hi, la va envair un perfum remot de llibres vells i de totes les històries de tinta que ocultaven.

Per les escletxes dels finestrons d'una porta s'hi esmunyia una llum esvaïda. Intentant no ensopegar amb les ombres, l'Emma va avançar insegura fins a la porta, que va grinyolar quan la va obrir i li va mostrar un minúscul pati ple d'humitat que va il·luminar tènueament la rebotiga. Els objectes que hi descansaven van anar prenent forma davant dels ulls de la noia: caixes arrambades a les parets que l'observaven silencioses, columnes de llibres apilades a terra, un llum de peu, una butaca orellera i una tauleta baixa amb un samovar preciós, una peça d'artesanía.

L'Emma va encendre el llum i es va asseure a la buta-

ca. Va aclucar els ulls. Sense que la voluntat pogués impedir-ho, la imaginació li va acostar la imatge d'aquelles tardes hivernals a Londres. La tieta Penn li llegia històries fantàstiques mentre ella, asseguda als seus peus, l'escoltava embadalida.

Per un moment li va semblar que podia veure la tieta en aquella rebotiga llegint tranquil·lament amb una tassa de te a les mans. Va somriure en imaginar-la recurrent amb energia l'espai minúscul de la llibreria; enfilant-se a l'escala per agafar algun llibre ocult dalt d'una lleixa. Passant amorosa una mà pels lloms dels volums.

Se li va dibuixar un somriure en comprendre que aquella llibreria havia constituït l'univers real de la tieta Penn.

I que la seva ànima encara hi vagava.